

Indstilling, saa er der dog Noget, som idetmindste for Personens Vedkommende forandrer sig, nemlig hans Alder, og dermed tillige det Krav, han kunde have paa at nyde et efter Omstændighederne meget ringe Avancement. Jeg maa ogsaa tillade mig at gøre opmærksom paa, at der tidligere er gjort Indstillinger af denne Art, paa hvilke Rigsdagen er gaaet ind. Saaledes blev der, blandt Andet, i Finantsforslaget for 1853—54, af Indenrigsministeriet foreslaaet ikke mindre end fire Assistenters Gage forhøjet fra 400 til 500 Rd., og jeg skal tillade mig at anføre for det høitærede Thing, hvad der dengang blev udhævet som Motiv for denne Forhøielse, nemlig, at Befordringen var saa langsom, at der blandt vedkommende Assisterer fandtes 10 Aars juridiske Candidater i en Alder af nogle og tredive Aar, men at Savnet af kongelig Ansættelse i den Grad forringede deres Udgang til Pension, at det maatte ansees som meget ubilligt i Forhold til de underordnede kongelige Betjente i andre Stillinger. Alt dette troer jeg nu med samme Føie kan anføres til Fordeel for den her omhandlede Person. Han er nemlig gammel juridisk Candidat, har arbejdet i dette Contoir i 7 Aar, og han er for Diebliffet 35 Aar gammel, men endnu har han ikke opnaaet nogen kongelig Ansættelse. Jeg skal fremdeles anføre, at Avancementsforholdene sille sig saa ugunstige, at der ifølge Erklæring fra hans Foresatte i lang Tid ikke vil være Udsigt til noget Avancement for ham. Han har allerede for tre Aar siden fungeret som Fuldmægtig, og har i denne Stilling erhvervet sig sine Foresattes bedste anbefaling.

Der foreligger de bedste anbefalinger af de Mænd, under hvilke han har arbejdet, for den Flid og Dygtighed, hvormed han har røgtet sit Hverv, samt Erklæringer om, at han i den Tid, han fungerede som Fuldmægtig, har udført Forretningerne aldeles efter Dufte. Naar man nu tager Hensyn til alle disse Omstændigheder, saa troer jeg, at man vil finde, at en juridisk Candidat, i en Alder af 35 Aar, for hvem der ikke i den nærmeste Fremtid er Udsigt til noget Avancement, uden at gøre ubillige Fordringer bør kunne gjøre sig Forventning om at opnaae en kongelig Ansættelse, thi det er dog egentlig derom, at Spørgsmaalet dreier sig.

Ordføveren: Efter de Oplysninger, som den høitærede Finantsminister nu har givet, skal jeg henstille til Thinget, om man maatte finde Anledning til at gaae ind paa Udvalgets Forslag, eller med Hensyn til dette Punkt vedtage Finantsloven saaledes, som den er foreslaaet.

Monrad: Saavidt jeg erindrer, gjaldt de Exempler, som den høitærede Finantsminister anførte, egentlig kun for Personen og ikke for Stillingen, idet de trufne Foranstaltninger skulde falde bort, naar vedkommende Personer blive forflyttede. Forsaavidt her nu altsaa er et lignende Tilfælde tilstede, synes jeg, at det er rimeligt, at man kun træffer en temporair Foranstaltning for at afhjælpe den Ubillighed, der kunde siges at være tilstede i Henseende til den vedkommende Persons Gagering.